

IV.

Vse sanje bile senca so jutranja,
ki drzne so v življenje me vabile,
kjer naj bi preizkusil svoje sile
in ne bil trs, ki se usodi klanja.

Li po življenja trdi cesti gremo
zato, da le v bodočnost hrepenimo,
in ko v poldnevu svojem se zavemo

Pa kaj? — Prišla je ura opoldanja
in sence lepih sanj so v nič se skrile,
ne da bi se z besedo poslovile,
ki bi odgovorila na vprašanja:

nazaj v mladosti jutro zaželimo? —
O popoldanska senca hrepenenja,
mi ti poveš, kje cilj je, kjer vse jenja? —

V.

Jaz ti povem, kje cilj je, kjer vse jenja.
Pohotno že vzbrstela sem iz niča
in preko polja grem in preko griča:
preko radosti sladkih in trpljenja.

Začetek ptico z zlatimi peroti
je vstvaril — hrepenenje, ki nevnano
v bodočnost meri in v preteklost poti.

Že sem, kjer moja sestra, valovenja
jutranjih živih žarkov zvesta priča,
zaklicala v življenje je mladiča —
Sedaj skrivnostni govor moj začanja:

Ko vpehana se spomni na Nirvano,
se v solnčnem svitu ji blesti naproti:
„Začetek v Meni, v Meni vse
končano!“ —

VI.

Ostani zdrav, otrok krvi ognjene,
moreči dvom, za dolge večne čase:
Kot še nikdar verujem v Njega, vase,
po Njem so moje poti razsvetljene!

Pozdravljen angel mir, ki te želela
je moja duša tolikrat objeti,
ko v negotovosti je krvavela.

Zdaj v gluhi nič gubi se glas sirene,
bahantnodivje misli, ki igra se
s samozavestjo smelo, da kar vzrase
samo iz nje, je volje znak jeklene —

S teboj v višine solnčne se povzpeti
bo mogla in bo himno tam zapela:
— Verujem Vate, Večni, trikrat Sveti! —

Molitev.

Zložil Ksaver.

Kako bi rad stopil v sveti hram
na Tvojo goró in pred Te pal,
jaz, sin izgubljeni v prah,
da Ti bi me sam v solzah
vse krivde in senc noči opral,
Ti sam!

In s Tvoje goré bi užival kras,
jutranjega svita pil bi moč
in govore bajne vse
potokov in tajne vse
umel bi in čul šepetajoč
Tvoj glas.

In s čistim pogledom tam bi zrl
vso našo zemljó in slast objel,
občutil vso nje sladkost,
potem da bi vso radost
le z eno besedo v dol izpel
in umrl!

